

BINEVESTITORUL

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui-ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“ (Isaia 52:7).

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți VESTEIA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptura“ [Mar. 16, 15].

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc!“

(Isaia 62,6).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a Iudeului, apoi a Grecului.“ (Rom. 1,16).

Aprilie, 1932.

No. No. 3—4

Anul 9

SUMARUL:

1. Umbra crucii.
2. Puterea bunătații.
3. Mărire Ție, Tu, Cel înviat.
4. Creștinismul și antisemitismul.
5. Un ultimăt.
6. Raportul religiei cu știința.
7. Viața în sala Bethel.
8. Anunțuri.

UMBRA CRUCII.

D-r John Botson.

Un pictor din timpurile noastre, inspirat de caracterul religios a picturii antice, a pictat un tablou, care reprezintă lăuntru, casei Tâmplarului din Nazaret în momentul, când soarele apune spre seară. Camera simplă de lucru este luminată de razele soarelui, și de aceea se văd bine toate obiectele locuinței modeste, scule de tâmplărie, atârinate pe pereții, și prin geamul deschis se zărește cerul senin.

Tâmplarul, obosit de munca zilei, după multe ceasuri de lucru, își întinde mâinele lângă ușa atelierului. Figura lui aruncă o umbră, în toată camera, și femeia îngenuchiată într'un colț, probabil vede în această umbră conturul crucii, și figura celui Răstig-

nit pe ea. Pictorul a reușit să reprezinte prin acest tablou latura vieții pământești a lui Isus Hristos, care se deosebește de orice altă viața omească. Crucificarea lui Isus n'a fost un final al unei vieți tragice: toată viața Lui a curs sub umbra crucii și jertfa a fost adusă pe deplin conștient. Toată viața lui se alcătua din ceasuri, și ceasul cel mare a sunat pe Golgota; deaceea și stă scris: „Isus știa că l-a sosit ceasul“ (Ioan 13,1).

Ținta, pe care noi o vedem în depărtare și spre care noi tindem cu toată stăruința, nu este valea morții, ci poarta vieții. Tânără mamă, ținând în brațele sale pe întâiul născut, nădăjduiește să-l vadă în starea înflo-

ririi puterilor lui, și se roagă pentru aceasta. Tatăl se gândește la băiat, ce viitor va avea. Tânărul, care stă în fața unui viitor lung și atrăgător, se grăbește să termine cât mai iute cu prezentul. Omul matur, muncind din răspuseri în arșița soarelui, stăruiește să termine cu munca vieții sale. Iar bătrânul, uitând de vârsta sa, din nou încearcă să trăiască sub influența vieții impulsive a nepoților. *Noi suntem creați pentru viață și nu pentru moarte.* Noi muncim ca, [să avem viață și o viață din belșug. Dumnezeu dă oamenilor viața și Biblia ne povestește despre o viață plină de bucurii, și ne spune, că mulți bărbați au trăit după voia lui Dumnezeu și au murit în adânci bătrânețe. Voia lui Dumnezeu a fost alta numai pentru un singur Om, și moartea acestui Om este pusă mai pre sus decât viața Lui.

Adeseori cărțile ordinare reprezintă moartea ca un factor binefăcător, Biblia însă este un izvor nesecat de viață. În scrierile Evangheliștilor iesă în relief Golgota. Doi din ei au povestit că Hristos s'a născut din fecioară; toți patru—că El a fost răstignit; doi redau ultimele Lui cuvinte,—toți patru spun despre crucificare. Dacă s'ar fi scris cu deamăruntul despre viața Lui Isus nici în lumea întreagă n'ar fi putut încăpea toate aceste cărți, și totuș pentru amicii Lui moartea lui Hristos a fost evenimentul principal. În seara cea istorică, când Hristos a frânt pâinea și a dat paharul ucenicilor Săi, prin aceasta le-a spus clar ce moarte îl așteaptă. Inșă cu mult timp înainte El a fost înconjurat de premergătorii morții. Suferințele Lui au fost descrise de prooroci înainte de nașterea Lui. Jertfa Lui a fost vestită și cântarea de înmormântare a sunat de mult. Indată după nașterea Sa El a fost botezat prin sânge, în omorârea pruncilor; când mama Lui L-a adus în templu, ea a

auzit, că sufletul ei va fi străpuns de o sabie (Luca 2,35). Ioan Botezătorul, când L-a văzut, a cunoscut în El Mielul Lui Dumnezeu. Cel mai mare preot, când L-a văzut, și declarat, că trebuie să moară; toți simțeau, că asupra Lui atârna o umbră miraculoasă a condamnării la moarte. El niciodată nu s'a lăsat să fie încântat de mediu în ce privește viitorul Lui și gândul de moarte străbate toată învățătura Lui. El este Templul, care va fi dăruit, Moștenitorul care va fi omorât, grăuntele de grâu, care va muri, Păstorul cari își va da viața pentru oi. El își vede ființa Sa în jertfele evreilor, și în descrierile proorocilor și în numărul celor omorâși în Ierusalim. Când ucenicii și-au exprimat dorința de a se așeza pe scaunul de domnie alături cu El, atunci le spune, ca ei trebuie să bea și paharul Lui; când femeea a turnat untdelemnul, El a spus că, ea pregătește trupul Lui pentru îngropare. Când Nicodim a venit la Isus noaptea, El i-a răspuns, că Fiul omului trebuie să fie înălțat după cum Moise a înălțat șarpele în pustie; În Capernaum a început cuvântarea Sa despre pâinea vieții,—și a trecut la Trupul și sângele Său,—parcă o putere nevăzută îl atragea mereu spre cruce. Când ultima dată El a venit în Ierusalim, ucenicii au observat pe fața Lui o hotărâre neobișnuită și nici odată n'au putut uita, că în timpul, când poporul alerga cu bucurie pentru sărbătoarea Paștelui, El i-a chemat la o parte, ca să le spună despre moartea care îl așteaptă.

Se putea aștepta, că după învierea lui Hristos Crucea va dispărea, însă ea apare din nou în Biserica Lui. De obicei oamenii însemnași își lasă amintire buna prin viața lor, iar acest Om și a-lăsat slavă prin moartea Sa. Pe Toma necredinciosul l-a convins prin rănile de cuie pe mâini și picioare.

Apostolul Pavel aproape de loc

nu amintește de viața lui Hristos, însă Crucea pentru el formează începutul și sfârșitul învățaturii creștinești; Apostolul Ioan vede Mielul junghiat pe scaunul de domnie. După ce Corpul lui Hristos a fost luat de pe cruce, soldații romani au ridicat crucea, și cei ce veneau vineri seara la Golgota, nu găseau nici-o urmă din tragedia mare afară de câteva picături de sânge pe iarba călcată. Însă cu timpul Crucea, Crucea spirituală și vecinică a fost zidită în Biserica lui Hristos; înfățișarea Crucii se aseamănă cu scaunul de domnie, și umbra ei se întinde nu numai pe globul pământesc, ci și afară de el.

„Odaia mare, așternută” s'a transformat în Biserica universală, care cuprinde toate popoarele, toate națiunile. Cea mai rodnică latura a teologiei este cea, care tratează despre moartea lui Hristos. Cât de frumoase să fie ilustrațiunile Nașterii, Înălțării, Judecării de apoi, însă nici una nu se poate compara cu tabloul impresionant al Crucificării.

Credința creștină se bizue pe Acela, care a fost crucificat și care a biruit

moartea; Crucea și suferințele lui Hristos tămăduesc sufletul credinciosului; chiar și biserica lui Hristos se adăpostește sub umbra Crucii.

Dacă în seara cea ar fi fost întrebați ucenicii lui Hristos, în ce se va manifesta folosul morții Lui,—ei probabil ar fi tăcut. Chiar și acuma, când mulți învățați și credincioși încercă să desvăluie taina jertfei lui Hristos,—ea totuși rămâne o taină. Sufletul, nesatisfăcut de toate teoriile și cărțile savanților, se 'ndreaptă spre „odaia” cea unde află mângăiere, iertare și curățire la picioarele Celui, care suferit crucea.

Sufletul omului, rătăcind în întunec, și plutind în oceanul misterios al vieții,—se întâlnește cu Hristos și se unește cu El. Parea, că în Crucea lui Hristos s'a manifestat toată neputințioșia Lui, însă în realitate Crucea a devenit baza pentru moștenirea viitoare și slava cerească.

Crucea simbolizează biruința; la adăpostul Celui Crucificat în toate veacurile au alergat cel pierdut și cel disperat.

Tradus de M. Tarlev.



PUTEREA BUNĂȚĂȚII.

A fost odată în vechime un rege puternic care năvălia cu armata și în alte țări, nimicia orașe și sate, iar pe locuitorii lua în captivitate. Faptele lui porunci să fie descrise în versuri, și când simți apropierea morții porunci să-i să construiască un cavou din pietre scumpe și cadavru său porunci să fie pus într'un sicriu scump, ca putrezirea să nu se atingă de el.

Dar numele lui nu e viu între noi, așa noastră nu strălucește și inime-

le noastre nu bat, când auzim de el. Și va veni o zi, când furtuna și ploaia vor nimici ultima piatra de pe cavoul lui, unde nisipul deșertului va sufla acoperind urmele lui, parcă n'ar fi trăit niciodată.

În vechime trăia însă încă un bărbat care n'avea soldați, nu vărsa sânge și nu ardea și nimicea case. El și-a săpat numele Său nu în stânci, ci în inimile oamenilor. El întindea mâna păcătoșilor, punea mâna cu blândețe pe frunțile fierbinți, strălucia cu lu-

mina milei la nevoile săracilor și a perzistat până la cruce, în iertare și răbdare. Acelora cari îl persecutau în modul cel mai crud, acelora dăruia compătimire cea mai adâncă și dorea prin exemplu Său să-i scape din sălbătăcie.

Nu-și construi un cavou ca regii din vechime și totuși vedeți acum peste tot, în orașe mari ca și în sate mici, domină amintirea despre El.

Vedeți: puterea bunătății e mai mare și vecinică, decât zgomotul războiului acestei lumi. Ea lucește la ai săi, ca lumina casei părintești în pădurea întunecoasă. Nu vă temeți niciodată, că bunatatea și cordialitatea va dispărea. Orice cuvânt blând și iubirea sunt nemuritori, biruiesc batjocura și zeflemiseală și sunt sărbătorite în făcere în inimile părăsite.

Tradus de C. V.

Mărire Ție, Tu, Cel înviat! *)

Mărire Ție, Tu Cel înviat!
 Numele să-Ți fie, Veșnic lăudat!
 Noaptea 'ntunecoasă, Viu s'a luminat,
 Măna-Ți glorioasă, Piatr'a ridicat!
 Mărire Ție, Tu Cel înviat!
 Numele să-Ți fie, Veșnic lăudat!

Iată-L apare, E Hristos Isus!
 El cu mână tare, Moartea a răpus!
 Bucură-te dară, Tu al Său popor,
 Și mărește iară, Pe învingător!
 Mărire Ție, Tu Cel înviat!
 Numele să-Ți fie, Veșnic lăudat!

Ce biruință, Hristos a nviat!
 Cu El, prin credință, Eu am înviat!
 Deacum înainte, Pe deplin al Său,
 Cânt cu'ntraga-mi ființă, Sfânt, Numele Său!
 Mărire Ție, Tu Cel înviat!
 Numele să-Ți fie, Veșnic lăudat!

*) Din cântările „Pe Drumul Credinței 37.”

CREȘTINIZMUL ȘI ANTISEMITIZMUL.

L. Averbuch.

Ne aflăm înaintea unui fapt trist, că aproape în toate țările antisemitismul ia proporții tot mai mari. Ura și dușmănia față de evrei, izbucnesc când într'o țară, când în alta. De data această nu ne vom ocupa de rezolvarea problemei suferințelor evreilor. Să știe, că antisemiți religioși susțin părerea, că poporul evreu a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, și prin urmare merită pedeapsa; antisemiți nereligioși văd pricina crizei economice în evrei, că ei ar fi captivat capitalul, comerțul, etc.

Aci ne vom ocupa de un fapt și mai dureros, că antisemitismul a prins rădăcini și se propagă cu succes printre confesiunile protestante, numite evanghelice și chiar printre acei, cari jertfesc pentru răspândirea evangheliei printre evrei. Acest soi de antisemitism, foarte bine ascuns sub mască Evangheliei, lovește nu numai în evrei de cult mozaic, ci și în evrei—creștini. La ultima conferința a evreilor—creștini în Anglia, la care au participat evrei—creștini din mai multe confesiuni, unul din conducătorii cei mai însemnași a uniunii mondiale Evreilor—Creștini, a spus printre altele, că noi evrei—creștini în multe biserici suntem *tolerați*. Această este un adevăr destul de dureros.

Se spune, că în vechime, boerilor le plăcea să aibă câte un „jidanaș” iubit (?). Acest „lancu” sau „Moșcu” căuta să satisfacă toate poftele boerului, era supus ca un rob, umbla înaintea boerului cu capul plecat și cu spinarea încovoiată; în schimb însă lancu avea posibilitatea de a pătrunde oricând în casa boerului, a discuta cu el, și câteodată avea mare cinste de a lua parte la masa boerului. Și boerul avea o oarecare grijă de „jidanașul” său, ajutându-l materialcește, și mulți din acești „lancu”

erau oameni cu avere. Boerul se lăuda cu „jidanașul” său, zicând cam în felul acesta: „Cu toate că lancul meu e jidan, tutuși el e un om bun...” Ori-ce minte sănătoasă înțelege, că o astfel de purtare nu izvorește din iubire față de evrei, ci dimpotrivă sub această bunăvoință aparentă, se ascunde cel mai rafinat antisemitism.

Cu regret trebuie să constatăm, că această făcărnicie se manifestă și la creștinii cari „înconjoară marea și pământul” ca să aducă pe un evreu la creștinism; jertfesc bani, timp, putere, etc. și totuși toate acestea nu sunt deloc manifestările iubirei. Apostolul Pavel spune: „dacă mi-aș împărți toată averea... chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n'aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. (1 Cor. 13:3)

Aceste felurite soiuri de antisemitism din partea creștinilor ne pun următoarea întrebare importantă: Poate fi considerat creștinismul actual ca un creștinism a lui Hristos și al Apostolilor?—Oricine cunoaște învățătura Noului Testament, vede clar, că nimic nu este, mai absurd decât antisemitism izvorât din creștinism. „Creștinismul lui Hristos și al Apostolilor nu cunoaște dușmănie față de alte națiuni. Creștinii adevărași, văzând păcatele poporului Israel, sunt cuprinși de iubirea Mântuitorului care a plăns pentru el (Luca 19:41) și ca Apostolul Pavel care era gata să se jertfeasca pentru mântuirea poporului său.

(Rom. 9:3).

Noul Testament condamnă orice gând rău față de oricine, și un credincios în Hristos nu poate avea nici-o dușmănie împotriva evreilor sau a-i persecuta pentru păcatele săvârșite, că n'au primit pe Isus Hristos. Dumnezeu pedepsea poporul Israel pentru fărădeligele săvârșite, cum ne spune Biblia, prin mâna po-

poarelor păgâne cari nu cunoșteau pe Dumnezeu. Deacea, noi evreii, cari credem în Isus Hristos, suntem îndignați și ne este rușine de acei, cari poartă numele de credincioși în Isus Hristos și totodată în viața lor se manifestă într'un fel sau altul antisemitismul. Cu această ei dovedesc că nu sunt creștini și dacă au fost vreodată, însa acuma ei sunt decăzuți dela Hristos. Apostolul Pavel prevestește: „Nu te făli, ci teme-te! Căci dacă n'a cruțat Dumnezeu ramurile firești (ev-

reii), nu te-va cruța nici pe tine (din alte propoaze).. vei fi și tu tăiat... (Rom. 11:17—22).

Să dea Dumnezeu ca numărul credincioșilor adevărați dintre neamuri să crească, căutând ași păstra haina credinței curată și să se ferească de orice înclinație spre antisemitism. Vom stărui să fim în Hristos, în care nu este nici ludeu, nici Grec... ci toți să fim una în Hristos. (Galat. 3:28).

Trad. de M. T.



UN ULTIMAT.

Domnule Primar

Subsemnații reprezentanți ai unui-nei boilor, vacilor, cailor și măgarilor din orașul N. și din toată împrejurimea lui,—considerăm ca o datorie a noastră să ne adresăm Dv. cu o plângere în contra proprietarului A. B. din orașul N. care a revoltat lumea animalelor dând numele cârciumei sale, precum se vede scris pe firmă, „Grajd de băuturi“.

Noi nu admitem, și protestăm energetic contra acestui lucru, ca să se numească „Grajd“ locul, unde oamenii necontenți fac chefuri, unde au loc scene de cari se rușinează ori-ce animal cu bun simț. În ori-ce grajd bun, după cum se știe de toți, toate sunt în condițiuni mai bune decât în vre-una din cârciumile omenești. Cine a auzit ca un animal să se îmbete să bea până la pierderea simțurilor? Cine ar putea să învinovățească pe animalul nostru nevinovat, că ar fi fost cândva beat, pătând prin aceasta cinstea noastră,—fiindcă și noi animale

avem cinste?!

Se vede că la oameni se întâmplă altfel și ei nu cunosc măsura. Ni se istorisește că în unele țări oamenii cheltuesc pe băutura miliarde de bani. Aceasta este într'adevăr o mare sminteală pentru animalele din acele țări. Dacă asemenea lucruri se întâmplă cu oamenii neînțelepți, atunci, bineînțeles că este tristă o asemenea stare de lucruri; însă unui animal înțelept, nici prin cap nu-i trece așa ceva.

De aceea cerem înlăturarea firmei acelia de pe cârciumă. În cazul contrar vom declara grevă mondială a animalelor și vom refuza de a mai sluji omului. Noi animalele răbdăm multe, însă trebuie să știți, că cinstea noastră e mai presus de toate. La prea mare îndrăzneală au ajuns oamenii, numind „Grajd“ locurile, unde fac beții și chefuri punându-ne astfel pe aceiaș treaptă cu ei.

Totodată, vă aducem la cunoștință că suntem revoltați și de faptul, că fără nici un motiv, multe prăvălii și

depozite de băuturi, poartă nume de animale. (De pildă: „La porcul vesel“ etc.) Dece oare, merităm noi o astfel de înjosire?—Cerem categoric înlăturarea tuturor firmelor ce poartă vreun nume de animal, de oarece ele ne produc mari turburări.

Așteptăm, ca conform timpului în care trăim, veți da curs favorabil

dreptelor noastre pretențiuni: în caz contrar, prietenia noastră îndelungată cu voi oamenii, mereu nemulțumiți, va avea sfârșit.

Reprezentanții uniunii: cailor, măgarilor, boilor, vacilor și altor animale.

(Semnăturile)

Prelucrat de M. T.

RAPORTUL RELIGIEI CU ȘTIINȚA.

În această teorie Spencer*) găsește posibilitatea împăcării dintre religie și știință. Cearta dintre religie și știință, care datează de atâta vreme, poate fi ilustrată după Spencer, prin povestea celor doi cavaleri, cari se bat din cauză că nu se înțeleg asupra culorii unei plăci, văzută de fiecare numai dintr'o parte. Lipsește sinceritatea de a trece în partea adversarului, pentru a constata de ce acesta o vede altfel.

O împăcare între religie și știință e posibilă, căci în fond ambele se

*) Spencer, filosof englez, s'a născut în anul 1820, a murit în anul 1903. Opera sa pedagogică e intitulată: „Asupra concepției, intelectuale, morale și fizice.“

ocupă de acelaș lucru, însă din diverse puncte de vedere și pentru diferite scopuri. În știință predomină intelectul: cunoștință pură; în religie predomină sentimentul și voința morală.

Știință caută fapte și raporturi între ele; religia caută acel absolut necunoscut, care stă la baza faptelor și a raporturilor.

Știința și religia au însă o bază comună. Această bază nu poate fi o lege științifică sau o dogmă religioasă, căci prima ar putea fi respinsă de religie, iar a doua de știință, ci adevărul cel mai general și mai abstract, adevărul ultim, pe care trebuie să-l recunoască amândouă ca valabil.

Viața în sala „Bethel“ din Chișinău.

Domnul din belșug binecuvintează adunările noastre cari se țin regulat. Mulți evrei vin și ascultă cuvântul lui Dumnezeu. În fiecare Lunea se adună un cerc de prieteni și credincioși în Hristos. După cercetarea cuvântului lui Dumnezeu, cea mai mare parte din cei prezenți, i-și deschid inima în rugăciuni înaintea Domnului. Nu de mult cercul nostru a fost vizitat de un evreu în vârstă, care a venit, ca să facă cunoștință cu evrei credincioși în Hristos. Stare lui materială e bună,

și totuș pacea sufletească n'a avut. În adunările de evanghelizare el a primit cuvântul lui Dumnezeu și în cercul nostru, el a deschis inima, mărturisindu-și păcatele lui Hristos. Bucurându-se, el a plecat acasă (în alt oraș) la familia sa. Am primit știri, că el rămâne în adevăr și îndură prigoniri pentru Hristos.

Așteptăm binecuvântările lui Dumnezeu pentru adunările noastre pe timpul Paștilor.

Comunitatea Evreilor-Creștini, prietenii ei și lucrătorii Misiunii printre evrei

*felicită pe toți copiii lui Dumnezeu din România și străinătate cu
sărbătoarea*

ÎNVIERII DOMNULUI.

*Dumnezeu să-ne ajute să-L cunoaștem tot mai mult, să cunoaștem pu-
terea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să-ne facem asemenea
cu moartea Lui că să ajungem la învierea din morți. (Fil. 3:10-11).*

La administrația revistei se găsesc de vânzare, cu prețuri cari
variază între 20 și 100 lei,

BIBLIILE NOI TESTAMENTE

în mai multe limbi ca: Română, Ebraică, Iidiș, Rusă, Franceză,
Germană, Engleză, etc.

Se pune în vânzare un stoc ocazional de cărți
„CĂLĂTORIA CREȘTINULUI“ a 30 lei bucata.
(Fără cheltueli poștale).

RECOMANDĂM:

„Viață și lumină“

Revista creștină pentru răs-
pândirea adevărurilor Evan-
gheliei cu un conținut bogat
și interesant.

Abonamentul pe an 60 lei

„CREȘTINUL“

Revista creștină pentru zidi-
rea sufletească a credincio-
șilor cu îndrumări și sfaturi
practice după Evanghelie.

Adresa redacției p-ru amândouă:

Gh. Teodorescu, Bul. Basarab. 135
București, II.

Plata abonamentului și alte sume
mici până la 50 lei se pot trimite în
mărci poștale

Abonați-vă și pe anul

1932

Plata rămâne aceeași:

În românește — — — 18 lei,
cu partea rus. sau evr. 30 lei,
cu partea rusească

și evrească — 42 lei.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,

Mildmay Mission, str. Vlad. Herța 10,

Chișinău, Basarabia, Romania.

Redacția și Administr.: Mision. Englez. „Mildmay“ L. Averbuch.

Tip. „Tehnic“ Chișinău